

treball

**Proletaris
de tots
els països:
uniu-vos!**

Organ central del Partit Socialista Unificat de Catalunya

Número 449

Barcelona, 29 de setembre de 1976

Preu, 10 pessetes

S'HA REUNIT EL PLE DEL COMITÈ CENTRAL

COMUNICAT

S'ha reunit el Ple del Comitè Central del Partit Socialista Unificat de Catalunya els dies 24, 25 i 26 de setembre, amb l'assistència de 63 membres i 9 convidats, responsables de diverses organitzacions del Partit i de la Joventut Comunista de Catalunya, i la presència de Manuel Azórate, que ha portat la salutació del Comitè Executiu del Partit Comunista d'Espanya.

L'ordre del dia ha comprès dos punts: 1) Informe polític del C.E. presentat pel Secretari General, Gregori López Raimundo. Intervenció especial sobre el moviment obrer del company Josep Lluís López Bulla. 2) Resolucions del Ple i modificacions en els òrgans de direcció del Partit.

En la discussió del primer punt hi ha hagut 48 intervencions. Prèviament a les deliberacions del Ple, el C.C. ha discutit l'informe polític en cinc comissions de treball (política general, moviment obrer, altres moviments de masses, partit i programa).

El C.C. ha aprovat l'informe del C.E. Ha aprovat també una declaració política i una declaració sobre la militància de cristians en el Partit.

A proposta del C.E., el C.C. ha aprovat la resolució següent:

"El C.C. del P.S.U.C. aprova la proposta del C.E. de separació del company Bruguera dels seus càrrecs de membre del Comitè Executiu i del Secretariat del Comitè Central.

"Aprova també la proposta del C.E. de retornar al company Bruguera els seus drets de militant i de membre del Comitè Central."

El C.C. ha acordat de publicar el Projecte de Programa per tal de posar-lo a l'abast de tots els militants i simpatitzants i d'obrir una àmplia discussió en tot el Partit de cara a la redacció definitiva del Programa del P.S.U.C.

El C.C. ha decidit de convocar el IV Congrés del P.S.U.C. i de considerar el Projecte de Programa com a les tesis dels debats preparatoris del Congrés. El C.C. acorda de celebrar aquest Congrés obertament, amb delegats elegits democràticament per les organitzacions de base.

El C.C. ha elegit els companys Jordi Conill i Joan Ramos al Comitè Executiu, i el company Joan Busquet al Secretariat del Comitè Central.

El Comitè Central del
PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Barcelona, 26 de setembre de 1976

DECLARACIÓ POLÍTICA

NO AL REFORMISME

CATALUNYA AMB ELS ALTRES POBLES D'ESPANYA PER LA LLIBERTAT

La batalla entre la reforma i la ruptura ha entrat en una fase decisiva. El govern pretén mantenir la continuïtat del sistema de poder amb unes reformes que el facin acceptable per una part de l'oposició, li assegurin un cert suport internacional i, sobretot, li permetin marginar políticament la classe obrera i restants sectors populars. Per això l'altra cara de la política reformista és la repressió, la qual ha provocat ja una tràgica sèrie de morts al carrer. Un aspecte d'aquesta política és l'intent de mantenir els comunistes i altres forces polítiques d'esquerra en la il·legalitat, prohibint els seus actes públics. Encara és negat el passaport a Dolores Ibárruri,

(passa a la pàgina 2)

DECLARACIÓ POLITICA

(ve de la pàgina 1)

Santiago Carrillo i Gregori López Raimundo.

Contra aquesta política reformista -la darrera i més important expressió de la qual és la proposta d'unes eleccions falsejades- el PSUC planteja la necessitat d'impulsar la lluita per la ruptura democràtica mitjançant la mobilització de masses i la negociació unida de l'oposició amb els poders fàctics a nivell de tot Espanya.

El Comitè Central del PSUC reafirma i fa seves les condicions aprovades pel Comitè Central del PCE a la reunió de Roma com a plataforma bàsica de negociació, condicions que es poden resumir així: amnistia general sense exclusions; congelació de la llei d'associacions i lliure funcionament de tots els partits polítics; constitució, a nivell d'Estat, d'un govern provisional de reconciliació que actuï com a comitè electoral i impulsi les mesures d'urgència imprescindibles de lluita contra l'atur, augment de salaris i pensions i establiment de preus remuneradors per als productes del camp; obertura d'un període constituent; restabliment de la Generalitat de Catalunya i formació de governs autònoms a Euskadi i Galícia i elaboració d'estatuts d'autonomia per als restants pobles i regions d'Espanya que els reclamin.

El PSUC rebutja la tesi de la negociació separada per a Catalunya, la qual trenca la unitat de les forces democràtiques de tot Espanya i impossibilita l'articulació coordinada de les instàncies unitàries capaç de negociar a nivell de tot l'Estat des d'una plataforma conjunta, i tendeix a aïllar la lluita democràtica de Catalunya de la dels altres pobles d'Espanya. El PSUC continuarà impulsant la lluita per arribar al Pacte Català amb totes les forces de dreta, centre i esquerra partidàries de la sobirania del poble, a partir dels actuals organismes -Assemblea de Catalunya i Consell- i sobre la base del

restabliment provisional de l'Estatut del 1932 com a concreció institucional de la ruptura a Catalunya.

El PSUC reafirma el seu suport al dret d'autonomia del País Valencià, tot confirmant la posició presa pels representants del PSUC a l'Assemblea de Catalunya en relació amb la plataforma programàtica de la Taula de Forces Polítiques i Sindicals del País Valencià.

Davant l'intent de les classes dominants de fer pagar als treballadors les conseqüències de l'actual crisi econòmica, el PSUC impulsarà la lluita reivindicativa de la classe obrera i altres sectors populars. Els objectius i formes d'aquesta lluita hauran de ser definits pels treballadors mateixos en assemblees que garanteixin el manteniment de la seva unitat sobre una base democràtica.

En l'actual context de lluites i davant de l'inevitable ensorrament dels sindicats verticals, el govern fomenta la divisió sindical i crea a Comissions Obreres les condicions més desfavorables possible. Per això el PSUC dona tot el seu suport al propòsit de Comissions Obreres de realitzar un congrés per constituir-se com a sindicat de nou tipus, tot mantenint la seva característica de moviment socio-polític i assembleari i continuant la lluita per la unitat sindical.

El PSUC dona ple suport a la lluita dels camperols per preus remuneradors i per millors condicions de vida i de treball al camp, i contribuirà a l'expansió i consolidació de la Unió de Pagesos com a sindicat unitari de la pagesia.

El PSUC es proposa avançar en l'elaboració d'alternatives sectorials en tots els terrenys i potenciar les lluites de masses per aconseguir aquestes alternatives dintre del marc de la ruptura democràtica. En aquest sentit valora el contingut democràtic i trans-

formador del moviment popular, i la lluita per uns ajuntaments democràtics i pels objectius englobats en la campanya "Salvem Catalunya per la democràcia". Valora també el potencial democràtic i revolucionari de les lluites en el sector de l'ensenyament, en la sanitat i en l'administració pública, en el moviment d'alliberament de la dona i en la joventut.

Per tal de poder dur a terme totes aquestes tasques, el PSUC es proposa convertir-se en un gran partit de masses, amb l'objectiu d'arribar als cinquanta mil membres sense esperar una eventual legalització. Això només serà possible si el Partit, per bé que il·legal encara, surt de la clandestinitat i aferma la seva presència pública en la línia ja iniciada amb la celebració del 40 aniversari, impulsant iniciatives com la del repartiment del carnet del Partit i l'obertura de locals públics per les organitzacions.

En aquesta perspectiva considera necessari anar, a partir de les actuals formes organitzatives, cap a la creació d'agrupacions i altres formes àmplies i flexibles, per tal d'incorporar al Partit milers de nous comunistes. Només superant les habituds adquirides en la clandestinitat serà possible fer el gran salt organitzatiu que la situació reclama.

El Comitè Central ha aprovat la proposta de publicar setmanalment l'òrgan central, "Tribuna", i crida tots els militants a assegurar una venda oberta i massiva de "Tribuna", "Mundo Obrero" i totes les nostres publicacions.

El Comitè Central ha decidit de convocar el IV Congrés del PSUC i celebrar-lo obertament, i ha aprovat la publicació del Projecte de Programa del Partit com a conjunt de tesis preparatòries del Congrés.

EL COMITÈ CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Barcelona, 26 de setembre de 1976

algunes interioritats

La perspectiva del pròxim adveniment de la democràcia ha presidit el Ple i li ha donat el clima de responsabilitat que s'hi podia copsar. Sortir de la clandestinitat, aparèixer davant d'àmplies masses, assumir responsabilitats molt més directes, molt més públiques: heus aquí el que espera al PSUC en l'etapa que s'obre. I tothom n'era conscient.

Les discrepàncies entorn de Comissions Obreres que havien dut a la separació provisional d'I. Bruguera del partit no han aparegut en el Ple perquè han arribat a una superació satisfactòria. L'acord és unànime d'enfortir i consolidar organitzativament les CC.OO., d'anar al Sindicat de CC.OO.

La qüestió nacional ha ocupat un espai destacat en les intervencions. Les

formulacions de l'informe del Comitè Executiu sobre la cooficialitat del català i sobre els Països Catalans han estat apreciades per tothom com una precisió justa i oportuna. "Cooficialitat per anar a l'oficialitat"; i "el PSUC veu amb simpatia el procés d'aproximació que es manifesta entre els pobles de Catalunya, del País Valencià i de les Illes, i no descarta que, quan hi hagi democràcia, aquest apropament pugui expressar-se en el terreny polític i administratiu si ho desitja la majoria dels habitants del Principat, les Illes i el País Valencià. Però no podem donar per descomptat des de Catalunya que els Països Catalans constituïran en el futur una unitat política. (...) El PSUC propugna el desenvolupament de totes les formes de col·laboració entre els països de parla catalana" en el terreny

de la llengua i la cultura.

Manuel Àzcarate, en una brillantíssima intervenció sobre el moment polític, va destacar la importància del fet nacional i la necessitat d'una alternativa que permeti agermanar tots els pobles hispànics: l'Espanya federal.

La ruptura democràtica, la necessitat de fer naufragar el reformisme, com fer front a les actituds aïllacionistes de la dreta del Consell, com aconseguir que el malestar dels treballadors trobi una direcció sindical i política constructiva en la "tardor calenta" que s'anuncia, com construir el gran partit comunista de masses que ens cal, van ser els grans temes dels debats.

SOBRE EL MOVIMENT OBRER

El company Josep Lluís López Bulla, del C.E. del PSUC i del Secretariat de la Comissió Obrera Nacional de Catalunya, ha fet al Ple una intervenció especial sobre els problemes i les tasques de les Comissions Obreres en l'etapa actual. Podem destacar-ne els següents fragments (els títols són de "Trellall"):

70 MILIONS D'HORES DE VAGUES

Uns tres milions d'assalariats han fet accions que s'han traduït, durant els 6 primers mesos de l'any, en més de 70 milions d'hores-home de vaga. No hi ha hagut gairebé cap lluita que no hagi nascut de l'assemblea obrera, que no tingui com a origen una plataforma reivindicativa. Aquest moviment assembleari és un capital al qual difícilment poden renunciar els treballadors.

EXIGIR LA UNITAT

Per als treballadors, lluitar en un marc d'acords unitaris, de mobilitzacions unitàries, és de la màxima importància. I, si per les raons que sigui, això no es produeix, el moviment obrer haurà d'exigir, amb les seves accions, la unitat de les forces democràtiques de tot l'Estat.

QUATRE DIMENSIONS

El moviment sindical afronta problemes tàctics complexos, que no seran fàcils de resoldre mentre no es desprengui d'algunes característiques "resistencials" per esdevenir un moviment d'alternatives.

L'eix de les mobilitzacions vindrà donat en quatre dimensions: lluita contra l'atur, contra les reestructuracions i expedients de crisi; contra l'encariment i per l'augment de salaris, sous i pensions; per les llibertats polítiques i sindicals; per l'amnistia laboral, en el marc de l'amnistia general.

ELS INTENTS DEL REFORMISME

Es tracta que les diferents organitzacions sindicals facin cua a la finestrata i se suïcidin sota la forma d'Associacions. Això no és la llibertat sindical que han reclamat milers i milers de plataformes obreres.

S'aproxima una intensa negociació col·lectiva a tot l'Estat. Prop de mil convenis, milions de treballadors... D'ací la intenció del govern de suprimir per decret la Llei de Convenis Col·lectius i que tot augment salarial vingui de revisions automàtiques (...) i de dissoldre per decret els càrrecs sindicals. En tal cas caldrà impulsar, al nivell que sigui, totes les reivindicacions i plataformes com si estéssim en la mateixa situació que ara. Cal alertar els treballadors que, en cas de produir-se aquest decret, l'única cosa que deixa de tenir validesa és la credencial de la CNS, no la representativitat real.

PACTE SOCIAL

Al pacte social, s'hi pot anar -i senyalar- a través de lluites mal dirigides, que condueixin a autèntics atzucacs.

En què cal anar amb molt de compte? En no "motoriberitzar" la lluita, primerament. I en segon lloc, en evitar l'acefàlia del moviment obrer; i aconseguir que, juntament amb la mobilització per

a la lluita, hi hagi una autèntica capacitat negociadora.

L'OPCIÓ SINDICAL

Allò que avui es dirimeix no és la unitat o la pluralitat en abstracte. En el fons, la qüestió és: quina característica tindrà el futur moviment sindical? O sigui, si el presidirà una característica de classe o si es guiarà per la pràctica que ja coneixem d'alguns sindicats socialdemòcrates.

Igual que les masses fan opcions polítiques massivament, en els moments clau, més encara les fan en el terreny sindical. I sobretot quan es troben davant del perill d'un buit sindical. En conseqüència, qualsevol retard o vacil·lació en aquest terreny enforteix les altres formacions sindicals. Per això cal avançar, sense perdre temps, pel camí de la reconversió de les CC.OO. cap al Sindicat de les Comissions Obreres. I no ens hem de cansar de repetir que el sindicat que preconitzem ha de ser "de nou tipus", és a dir, que conservi tots els trets fonamentals de les Comissions Obreres: la seva essència assembleària, movimentista, la seva vocació de no fer distincions entre afiliats i no afiliats, el seu caràcter sociopolític, la seva natura democràtica...

En la marxa cap al Congrés de Comissions, que no és el Congrés Sindical Constituent Unitari, hem de cobrir una primera fase: l'enfortiment polític i organitzatiu de les CC.OO.

QUI COMPON EL COMITÈ CENTRAL?

De 76 membres, 69 són homes i 7 dones, representació insignificant de dones i menor que la seva proporció en el conjunt del Partit. L'edat mitjana és 44 anys. Les edats oscil·len entre els 25 anys i els 86 del més veterà: Rafael Vidiella.

L'origen social és el següent: 31 obrers, dels quals 3 d'origen camperol; 3 pagesos o jornaleros del camp; 8 empleats i administratius; un funcionari de l'Estat; 10 tècnics; 21 professionals i intel·lectuals; un capellà i dos estudiants.

Els dos terços són nascuts a Catalunya. Més exactament: 51 nascuts a Catalunya i 25 fora, dels quals la majoria a Andalusia (9) i a Castella-Lleó (8). Pel que fa a la llengua materna, 47 són catalanoparlants i 29 castellanoparlants, dels quals 21 parlen català.

El lloc de residència indica una accentuada radicació, encara, al Barcelonès i a les comarques industrials més pròximes: 45 viuen a Barcelona, 6 a d'altres municipis del Barcelonès, 4 al Baix Llobregat, 7 al Vallès Occidental, un al Vallès Oriental, 3 al Maresme, 3 al Baix Ebre, un a Lleida i 5 a l'estranger.

REPRESSIÓ

La repressió soferta pels membres del Comitè Central es resumeix així:

- = 3 condemnats a mort amb pena commutada;
- = 20 exiliats, alguns d'ells durant els 37 anys que ha durat la dictadura; entre tots, sumen 386 anys d'exili;
- = 16 han viscut a la clandestinitat, dels quals 6 durant més de 20 anys i 3 durant més de 30; entre tots, sumen 275 anys de vida clandestina;
- = una quarantena de membres del C.C. han estat detinguts o empresonats, alguns fins a 10 vegades; n'hi ha 6 que han estat un total de 10 anys o més a la presó, dels quals un, en Narcís Julian, hi ha estat 25 anys; en total, sumen 145 anys de presó.

Gregori López Raimundo

la militància dels cristians

El fenomen nou de la militància de cristians en el Partit ha merescut una declaració especial del Ple del Comitè Central que comentem en aquest número.

Es un document de gran interès. S'edita per separat i en recomanem la discussió col·lectiva i la difusió tant en ambients cristians com en no cristians.

La declaració fa una anàlisi del recent procés històric de l'Església catalana, la seva actitud en defensa dels Drets Humans i del dret de reunió. Examina els moviments apostòlics obrers i altres que han estat ferment de democràcia i de transformació social. Per l'amplària del moviment descrit i pel valor personal de no pocs dels seus militants, fóra un greu error considerar aquest procés com de mer "canvi de jaqueta"; cal considerar-lo com un fenomen propi de la nova visió que importants sectors de l'Església tenen del paper dels cristians en la història.

La declaració diu que, avui, importants nuclis de cristians veuen en el socialisme l'únic sistema viable per resoldre els problemes de la societat i capaç de garantir realment els Drets Humans. Cada dia són més els creients que, després d'haver resistit obstinadament al franquisme, descobreixen que el nostre Partit és el que els ofereix el programa més coherent amb la implan-

tació de les llibertats a les que aspiren; que descobreixen que la suprema democràcia que els sembla més d'acord amb llur ideal d'alliberament i fraternitat és la del socialisme en la llibertat que conté el nostre programa. Ningú entre nosaltres, diu la declaració, no els nega avui la seva qualitat revolucionària i el seu lloc en el nostre Partit.

Evidentment, la militància de cristians al Partit planteja problemes. El document que comentem fa un esforç per ajudar a abordar-los. El PSUC admet els cristians que hi vénen amb llur fe. No han pas d'abandonar les seves creences ni tampoc mantenir-les en privat, sense donar-los expressió social. El PSUC respecta les conviccions cristianes d'aquests militants -que ho són sense cap mena de discriminació, amb els mateixos deures i drets que qualsevol altre militant- ja que no solament han deixat de ser un obstacle per a la seva

tasca revolucionària sinó que són un impuls per a la lluita i la militància. Els cristians comunistes no constitueixen un sector diferenciats. S'han de fondre en el conjunt del Partit.

Considerem que la presència de cristians en el Partit contribueix a la construcció del partit de masses. Permet la mobilització d'unes forces socials que històricament han estat apartades de la construcció del socialisme per fenòmens complexos i concepcions rígides. Cal acabar amb qualsevol divisió en el si del poble per causa de la fe, com va passar durant la Segona República i la guerra civil.

La declaració sobre la militància de cristians és política de tot el Partit. La presència de cristians al nostre Partit és una nova dimensió de l'activitat del PSUC davant de problemes fonamentals. Amplia l'horitzó ideològic i ens permet avançar millor en el desenvolupament de la teoria i de la pràctica marxistes.

PSUC: PER CATALUNYA, LA DEMOCRÀCIA I EL SOCIALISME

SERIE POLITICA

Portada -obra del pintor Tàpies- d'un llibre que acaba de publicar l'editorial "Avance". El llibre s'obre amb una introducció a càrrec de Gregori López Raimundo, a la qual segueix una breu història del PSUC, amb material gràfic i documental. Finalment, hi ha una sèrie d'entrevistes a personalitats catalanes sobre el nostre Partit.

l'alliberament de la dona

En el curs del Ple la companya Maria Dolors Calvet va fer una intervenció sobre l'alliberament de la dona.

La companya Calvet va plantejar la qüestió de l'opressió de la dona i de la seva incorporació a la lluita com una part essencial de l'anhel dels comunistes per trobar formes de vida més justes i enriquidores per a tots els membres de la societat.

En analitzar la situació de la dona a l'època franquista va dir: "Sota la dictadura franquista s'ha potenciat al màxim la ideologia reaccionària, autoritària i patriarcal que assigna a la dona un paper molt determinat en la societat, que la reclou a la llar en les funcions de mare i esposa com a conservadora i transmissora de la ideologia dominant." I, més endavant: "L'exigència d'unes llibertats democràtiques es concreta també en el fet que les dones recuperin el que ja havien conquerit en temps de la República i, sobretot, de la Generalitat de Catalunya (...) durant el govern de la Generalitat van ser aconseguides moltes millores, com l'ensenyament mixt unitari, la igualtat en els tribunals, la reforma eugènica de l'avortament i tantes d'altres i, per tant, la lluita per la reinstauració de la Generalitat comprén totes aquestes reivindicacions."

A partir del naixement de la propietat privada i de l'adveniment de la família patriarcal es consolida la situació d'opressió de la dona, que pren formes diferents segons el sistema de relacions de producció. En la intervenció s'assénjala "la relació intrínseca

entre l'opressió de la dona i l'opressió de classe i, per tant, la lluita per l'alliberament de la dona ens l'hem de plantejar com una lluita legítima i revolucionària. Es en funció d'això que no podem concebre un alliberament de la dona sense socialisme, ni un socialisme sense alliberament de la dona."

Maria Dolors Calvet analitza després la relació entre la lluita de classes i la lluita per l'alliberament de la dona i les conseqüències, en aquest problema, de la divisió del treball entre els sexes, la supeditació de la dona a l'home, la discriminació en el treball. Cal lluitar perquè el moviment obrer faci seves les reivindicacions salarials i de tota mena de les treballadores.

Creiem que és justa l'afirmació de la nostra companya quan diu: "Es un fet que tampoc el PSU de Catalunya no ha assumit fins ara la problemàtica global de la dona i que aquesta situació de marginació s'ha reflectit en el si del propi Partit."

La intervenció acabà així: "La via democràtica al socialisme suposa la mobilització de la majoria de la població per uns objectius democràtics i socialistes. Aquesta població es compon en un 50% per dones, moltes de les quals, fins ara, no saben ni tot just que la democràcia i el socialisme els per sobreposar guanyar una llibertat que s'imaginen. Arrivar a totes les dones de tots els sectors és un deure dels militants comunistes i també és el nostre deure fer que els homes comprenguin i assumeixin la lluita per l'alliberament de la dona, en el marc més ampli de l'alliberament de la societat."

29-IX-1976
EXI
març
ons
cia
xò
hau
la
de
QUA
mes
cila
gui
tenç
d'al
dona
tra
i e
men
pen
i s
el